

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

Bd. Regele Ferdinand No. 5.

A R A D.

Redacția pentru Banat: TIMIȘOARA,
Hotel „Ferdinand” camerele Nr. 21 și 22.

DIRECTOR:

CONST. I. ȘTEFĂNESCU

Apare zilnic la orele 8 după amiază.

Despre Episcopia de Vârșat

Vom avea sau nu o Episcopie ortodoxă română în Jugoslavia?

Iată o întrebare, căreia riști să-i dai un răspuns pozitiv.

Pentru că ținând seamă de modul cum a fost „soluționată” (sic!) problema școlară în Banatul Jugoslav, la baza căreia stă deja o convenție trecută prin toată gama formalităților necesare și aprobată atât de Statul român cât și de cel jugoslav, problema în mod serios se discută în bisericească se discută.

Nu știm la ce rezultat au ajuns discuțiile dintre Inaltul Patriarh Miron și delegația jugoslavă, — care ne-a vizitat de Sf. tele sărbători. Știm însă, alt lucru:

Până în prezent, această chestiune a mai fost dezbătută de încă vre-o trei delegații românești la Karlovec și încă altele două-trei, sărbești, la București, fără însă, să se fi făcut ceva.

Și totuși — ca să fim drepti — s'a făcut „ceva”: a venit un protocol de cooperare, un fel de proiect de convenție bisericească, ce s'a schimbat și se schimbă mereu — de câte ori, o nouă delegație a luat sau ia în discuție această chestiune.

În jurul acestui proiect se face atâta vorbă acum, pentru că în el sunt cuprinse unele puncte cari nu le prea convin sărbilor și altele cari nu ne pică bine nouă, românilor.

Are — nu-i vorbă — destule lipsuri acest „proiect”, astfel că sunt îndreptățiți și unii și alții să nu-l adopteze încă.

Așa de exemplu, (conform observațiilor juste ale unui bătrân preot român din B. I.) proiectului respectiv îi lipsesc, pe lângă multe altele, în cece privește interesele românești și unele precizări esențiale, ca:

a) **Textul prin care să fie garantată autonomia Eparhiei române de Vârșat;**

b) **Episcopului i se zice „vicar”, urmând de aci, ca să se precizeze: dacă vicariatul poate ori nu să fie dependent de un prosinod mixt;**

c) **Unele precizări cu privire la finanțarea înființării vicariatului;**

d) **Fixarea dotației vicarului și a personalului care i-se va atribui, precum și dotarea preoților.**

Și, la fel, mai lipsesc precizările cu privire la averile bisericești, din Banatul Jugoslav, averi, în privința cărora nici până în prezent nu s'a dat o hotărâre definitivă.

În cece privește jurisdicția viitoare episcopii de Vârșat, dorința unanimă a fraților din Jugoslavia, precum și a noastră, este ca ea să fie pusă sub jurisdicția directă a Sf. Patriarhii din Bucu-

rești. Aceasta cu atât mai mult, că și reprezentanții bisericești sărbești dela noi, cer ca viitoarea Episcopie sărbă de Timișoara, să fie pusă sub jurisdicția Patriarhiei de Karlovec, ei ne mai fiind dispuși „să mai calce în vre-o ședință a Sinodului din București” — dupăcum s'a exprimat P. S. S. Letici, „Episcopul Banatului” (?).

(Continuarea în pagina III-a).

Farmacii boicotează produsele românești

Mai deunăzi, am intrat într-o farmacie. Imi trebuia un medicament pentru o păcătoasă de rătăcită și cum cineva imi recomandase călduros un produs românesc — Rinol-Electra — eflin și eficace. I-am cerut.

Farmacista — minoritară desigur — s'a prefăcut, stante pedes, într'un charaghios semn de întrebare.

Probabil nu mai auzise individul de medicamentul de mai sus. Am intrat în altă farmacie și povestea s'a repetat idoma. În a treia la fel în a patra, farmacistul, la întrebarea mea că de ce nu aduce astfel de medicamente bune și eficiente, mi-a răspuns zâmbind:

— Păi ce să fac dacă nu-l cere nimeni?

Nu-i tocmai așa onorabil! Fiecare farmacist (era să fie comerciant) dar în sfârșit tot dracul ăla e urmărirea un câștig cât mai mare. Ori la produsul de mai sus, al cărui preț de vânzare e lei 20 pe piață, cam ce-ar putea câștiga? Cel mult 5 lei. Dar la un produs strein, francez, german ba chiar și unguresc, se câștigă de multeori chiar sută la sută. Și atunci între două medicamente la cari se poate câștiga, ei au ales pe cele streine, deși în cele mai multe cazuri, sunt inferioare celor indigene. Orice pilulă, sau alifie, sau în sfârșit orice doctorie din străinătate, se vinde pe bani grei.

Acest sistem de boicotare a produselor românești îl putem observa în aproape toate ramurile.

În comerț, am arătat acum vre-o zece zile, pățania unui inginer român, specializat în prepararea blănurilor. Urmăriți cu atenție, tragedia unui comerciant român cu prăvălie pe corso, (nu-i vorbă, minunea asta nu s'a întâmplat încă dar în caz că se va întâmpla, urmăriți-l). La început, cu capital destul de mare, luptă cu indiferența consumatorilor, și cu neîncrederea marilor industriști cari nu-i deschid credit pentru că n'are... continuitate comercială. Trebuind să cumpere pe bani gheață și neavând cumpărători, pentru că, un minoritar nu intră în prăvălie românească nici dacă-i suferă gâtul, românească nostru, repede lasă loc unui... minoritar care va face parale frumoase. Exemple se găsesc cu mii. Numai de le-am ști și noi urma și de-am ști să apreciem și să sprijinim produsele fabricelor românești mai mult decât cele streine. Zău, imi vine să cred că ar fi mai bine în țară.

Vladimir Barbu

Dilema Ungariei

În ultimul timp revizionismul unguresc a trebuit să-și ridice mâinile, pline de sânge, pavază de-asaupra capului, în fața avalanșei de pietre svărlite în el și să-și astupe urechile dinaintea cascadelor nesfârșite de huidueli și fluierături.

Titluri ca „O grea lovitură dată revizionismului maghiar” s'au puzut citi de mai multe ori în mai multe ziare din întreaga lume.

După Geneva (știți, cea cu... „Marseilleza...”), care a fost „Die dickie Bertha”, lovitură uluitoare, dezchilibrantă, amețitoare, nimicitoare, urmează acum knock-outarea dela Roma care va ardeca din ring pentru totdeauna, piaga Europei Centrale, care este revizionismul... pacific, terorist-criminal, sau cum o fi.

Ungaria și-a pierdut cumpătul ca sub greutatea repezită a unui biremeritat pumn sdrașan aplicat în creștet. La începutul comertariilor anticipative asupra întrevederii dela Roma, zimbea și et și tainic, nădăduind că toate acestea vor rămâne simple proiecte și că „Dumnezeul Unguresc” va interveni să arunce vre-o piedecă înaintea bunului mers al acestei opere de pace. Se vede însă că piedecă a fost mai puternic decât cel al Ungariei.

Când apoi vizita d-lui Lavala a fost definitiv hotărâtă, Ungaria a început să-și facă bezele, să spună că se va ajunge la o soluție pașnică... etc... Iar acum când

și dă seama de urmările pe cari bunul mers și corolarul care va încorona prieteneasca întrevedere dela Roma, le va avea pentru ea și revizionismul ei, strânge în brațe o atitudine care o face caraghioasă și la care ne-am așteptat: amenință. Auziți? Amenință!

Spune, adică, d. Gömbös — cui vrea să-l asculte — că dacă Italia îl părăsește, el se aruncă în brațele lui Hitler.

Grozav!!! — Nu?

Se mai că nu era nevoie să se mai facă de răs cu această amenințare și să-l facă pe d. Mussolini ca numai așa „zum Trutz” să spună: Așa? Atunci, ia ce și se cuvina trădătorule! Nu era nevoie de această caraghioasă amenințare nici pentru că toată lumea știe că Ungaria n'a fost niciodată contra Germaniei. Dar când avea nevoie de ajutor atunci făcea pe Ianus: făcea naveta între Roma și Berlin de-și purta lumea capul după el ca după minge la un match de tennis. Fapte că nimeni nu prea acordă mare importanță piruetelelor lui. Am amintit această politică ianustică numai pentru a evidenția potlogăriile la cari beția revizionistă împinge.

Dar a sosit ceasul.

Am amintit ieri că în cazul unei stabilizări politice în Europa Centrală, care să garanteze statu quo austriac, statu quo al întregului bazin dunărean va fi garantat iar revizionismul unguresc va cădea dela sine.

Și e sigur, că se va întâmpla așa.

Acum ori niciodată, Ungaria trebuie să ia atitudine decisivă: ori cu revizionismul și cu cheltuiala, discreditarea și izolarea rușinoasă, ori cu prietenii și cu... cin... (se rupse penița!)... cinstea reabilitată.

Recunoaștem după noi, e o grea dilemă. După ce, ani de-a rândul, ai aruncat miliarde peste hotare, după ce ai renunțat la orice progres înglobându-ți toată energia în gânduri realizarea unui singur scop, după ce ai morfinitat sufletul unui popor întreg, iar când hotare ai înțesat, încercându-te între fire inextricabile chiar pentru tine și după atâta timp ai nădăduit în realizarea unui vis... irealizabil, credem și noi că e greu să renunți așa bruscă și rășindu-ți eșafodajul ridicat cu atâta greutate și cu atâtea jertfe.

Dar să presupunem că Ungaria ar renunța. Ce se va face cu poporul, cu atâția infomețați cari au îndurat în nădejdea unor vremuri mai bune și cari nu pot fi înșelați a doua oară? Revolta născută din descoperirea lungii și distrugătoare minciuni, pe profeții al căror sistem latifundiar e și azi un cancer al Ungariei? Boala revizionistă e, în Ungaria într'adevăr ca morfismul se vede că numai cu morfina, iar aceasta naște nouă otravă, noui dorințe de injecții... și așa mai departe. E greu!...

(Continuarea în pag. IV-a).

CONTRA-ATACUL*)

de Gheorghe I. Brătianu

Dumnezeu ne-a ascultat: ieri seară Vânătorii de Munte au răzbit la Cireșoia. Vrăjmașul se retrage. Soarele biruinții a răsărit penste noi Bateria întâia să schimbe de poziție, sus, la creastă! Telefonul zăbrăne de nerăbdare. Înaintea în aerul viu al dimineții plutește parcă duhul izbândeii înaripate ce ne mână pe culmi. Căi trag puternic tunuri și chesoane înfărmate în pripă. Mai sus, înămă pas recunoaște o palmă de pământ strămoșesc, șterge urmele pângării vrăjmașe. Lângă noi, un pluton se desfășoară în trăgători, vântul aduce vuet de goarne și de urale. În fața, pădurea tace; crestele s'au golit de dușmani. Câteva împuscături se mai rătăcesc prin tufiș. Tot mai aproape,

*) Din volumul: Fite rupte din cartea „Zboiului”, apărută zilele trecute în editura „Cultura Națională”.

lângă vârful Coșnei, răsună îmbătătoare, poruncitoare, goarnele asaltului. Uitate nopțile nedormite, oboseala, grijele covârșitoare ale zilelor trecute; urcăm, într'o bucurie fără margini, spre înălțimile recucerite. Iată vechile poziții: poteca e plină de încărcătoare, de măști, de arme. Din loc în loc, pete de sânge s'au încheșat în lutul galben. Hârții, șepci rotunde, mantale, zaci, rupte, printre crengi. De-a curmezisul drumului, cu fața de ceară, întâiul mort ni se întinde la picioare: un bavarez cenușiu. Fășia unui fanion galben și roș atârna de crengi. Călcăm peste baionete, peste coifuri greoaie, ocolind granatele de mână, risipite în galea fugii. Prin săpături, lopați și târnăcoape au rămas pe urmele fugarilor, iar petele roșii tot mai dese, și-au scris povestea. Copaci rupti și trăsniți s'au prăvălit pe cărare; obuzele noastre n'au

fost trase în zădar. Ne miră numărul de măști împotriva gazelor, cari stau împărășite; pe cât știu, noi n'am tras cu gaze, gar se vede că i-a înebunit bombardamentul.

Aproape de noi, o goarnă începe cântecul înaintării. Prin tufișe, un lanț de trăgători împușcă în vale. Au ieșit într'o poiană, plini de avânt răzbuțoși; de pe dealul Căndei, din față, ne primesc focuri de pușcă. Țiind, câteva gloanțe se pierd printre crengi; ce ne pasă? Iată în sfârșit un tun, tras anevoie de patru cai, împins de tunari cari îl așează între tufe. Obuzele trec din mână în mână, întâia lovitură bubuie prin vale. Ochită de-a dreptul, s'a spart pe creasta din față, răscolind copaci. Glasul biruitor al goarnei se ridică, așa cum va fi sunat la Grivița, acum patruzeci de ani; cu strigăte de îndemn, pedestrima se avântă în văi. La simfonia goarnelor și a uralelor, tunul își

(Continuarea în pag. III).

De toate și amestecate

De ziua bleondului bozovician

Măine e sf-tul Ion. Și între ai de-și serbează ziua numelui, „onomastica“, deh! este și cel mai îndrăzneț fiu al Bozovicului, neamul de lingurar care s'a cocotat în viața publică a Banatului, vorba aceea, ca păduchele în frunte...

Neamurile părăsite de „hăl făr' de obraz“, oricât ar vrea el

să le uite, nu-l uită însă, ele pe dânsul.

Și iată ce-i scriu, ce-i „hurază“...

E scrisoare riguros autentică dela Bozovici — „pă limba fat-cosului cu 'n crac mai scurt decât celalt la ismene și cu brăcinarul de călți, cum umbla la Bozovici, pân' n'a apucat haina nemțească pe el“...

CACO IANCULE,

Ci do clento, numa asudento că sana sand do Bozovici, decând sam rai caro ando Timișoara, cres a neam la jelescu, chema mi nafali Mamî Tudora a giucărlat te aves latî, cate ciumi cionac de balo de cior.

Geanan că busos lancu, ca ando udar amaret terengo chenau Ion ca te velchi Mamî, horaia do Bozovici Te del Vast tusa.

A mei che nepoți te trat caro te do opaia în do churu...

Ca chepei le trusuleschi Tașa Rela care on del tarti amare necordel, herac hale căi cina iriat, me pretiean căramo sarde vi tuca că rindepe tutar, că cădela indi sule care che pretini, sare sache cachî cina von.

*A mei che nepoți
Hísvan to Hília*

Traducerea scrisorii primită dela Bozovici

Nu te am văzut, dar am auzit că ai fost la Bozovici, decând ești Domn mare la Timișoara unde ne faci neamul de rușine, numai dai pe la neamurile Tale, maica Tudora e beteagă, o tot așteptat ca să vini pe la ia ca să îți sărute nasul Tău de porc și de escroc ordinar.

Știm că numele Tău e lancu, dar când erai pela ușile corturilor noastre ziceai că numele Tău e luon ca să vină Maica Tudora și Dom-

nii din Bozovici ca să te gratuleze.

Noi nepoții Tăi zicem să trăiești Uico Iancule cât apa în ciur și... a cum și Tu uică cât să trăiești.

Să și tu că la sora Ta de cruce Tașa Rela care iar din corturarii nostri să tregă, a fost toți prietenii Tăi la cină, credem că ți scris și ție că sa lăpădat de Tine, că așa s'a lădat cătră prietenii Tăi care a fost la cina ei.

Ai tăi nepoți:
ISTVAN și ILIA

Și altă „hurare“

În ultima clipă, tocmai când să băgăm ziarul la mașină, ne sosește și a doua scrisoare, tot dela Bozovici — o „felicitare“ din partea lui Mitru Handrabulea...

Nu vi-l mai prezentăm, că-l

cunoașteți bine, din numeroasele epistole scrise vechiului său prieten, care l-a „părlit“ — cum s'a plâns — și pe el, cu faimoasa bancă.

Cetiți ce-i scrie:

HAURDEO IANCULE,

Fincă să pând azi nu mi-ai datu hânepoi gologanî cari mi-i ai halitu la bangă și nîei paraua îm-prumutată din pușănu meu, când te ducău jândării la Parketu dă Horavița și te plângaî că n'ai nici dă tutun, iaca mo, ce-ți hurez io dă ziua ta, barem eu atăta sa m'aleg, mai scojându-mi ofu dăla hinimioara: Vedea-te-aș, baragladind, pân' la anu... legat pă sub fălci, cu mușcata pă gurd, cu iconița pă piept și cu baru dă mâna!

Amin!

*Ma scriu:
Mitru Handrabulea
vechiu primaș.*

Intrevederea Mihalache-Madgearu

BUCUREȘTI, 5 (SIR). — Azi dimineață d. Mihalache a avut o întrevedere cu d. Madgearu, în cursul căreia s'a hotărât convocarea delegației permanente căreia urmează să se supune spre aprobare programul partidului redactat în cursul vacanței Crăciunului, de către o comisiune restrânsă. E probabil ca delegația să se întrunească pe la jumătatea lui Ianuarie.

Către sfârșitul lunii se va întruni și comitetul executiv al partidului care va exami-

na și ratifica hotărârile delegației permanente stabilind și data convocării congresului general al partidului. Se crede că acest congres se va ține la primăvară.

Informațiuni

Expoziția de animale mici se va începe la 5 Ianuarie 1935 și va dura 3 zile.

Azi, Sâmbătă, fiind ajunul Bobotezei, toate spectacolele, muzica și orice petrecere sgmotoasă, sunt interzise.

AFIRMATIVE...

Iamandhelyi Vince ur, văzând că-merge prost și că prea calcă n străchini, ar fi intenționând să-și schimbe numele.

După amicii săi buni, georgiștii dela... Ieși, aiasta ar fi o apucătură politizianistă, în vederea aproniatăi negre opoziții...

Hătru di iel ar vre să pund mă na pi voturii obrăznicăturilor șeta di ungari și să alegea întruna.

Nu mai ră socoteala de-acasă nu se potrivește mai niciodată cu așeia din târg.

O fi el mētosag-ul, hătru, cum îl socotesc „prieteni“ — și 'n deoseii tovarășii de luptă hașiști — însă, nici urmașii lui Rozsa Sándor nu se lasă mai pre jos. I-or bea pđlnka și i-or mânca paprikás-ul dar voturile le-or da tot Magyar-partului.

Bizony Istent!

Un alt fruntaș politic, rugat fiind de un cotidian bucureștean — cu prilejul numărului festiv de Anul Nou — să și dea părerile despre ce a fost 1934 și cam ce crede despre ce o să fie 1935... trecând în revistă evenimentele anului răposat, se ocupă și de-o chestiune gîngășă: de Cenzură... (lăsa-o-ar s'o taie odată — din rădăcină — și pe ea, foarfecile)!

Și, ocupându-se de ciopărțelile ne-

democratului instrument de guvernare românească fruntașul politic — nu tot din „grupul H“ ci din organizația unui partid cam de lungă vreme în opoziție — a avut multe cuvinte de revoltă împotriva îndrănelilor, de cari — e drept — a dat prea numeroase dovezi (...ce-o fi, cocoașă, sau chiar fată mare?) capricioasa cenzură...

Printre altele, revoltatul om politic (doar apusei că-i în opoziție și de multă vreme, ca să aibă omul dreptul să-i sară muștarul)... a subliniat și „nepermisa, nemaipomnita cotezanță de a se cenzura și declarațiile fruntașilor, până și pe-ale șefilor, partidelor politice, făcute afară din, sau chiar și în Parlament“.

Desigur că necăjitul domn fost și viitor ministru, n'a cetit în presa bucureșteană darea de seamă a recente conferințe guvernamentale dela Cluj, căci altfel ar fi putut constata: de ce puteri discreționare dispune cenzura în România...

...Încât, până și cuvântarea d-lui Inculeț, ministrul de interne, a fost cenzurată în două locuri, având șterse unele pasagi.

Dar d. Inculeț, cui să se mai plângă, dacă și d-sale — șeful ei mare — îi face boclucuri, cenzura?

Respectiv

Scritorul Gh. I. Brătianu

În vitrina librăriilor a apărut de câteva zile o carte mult așteptată: File rupte din cartea războiului, de d. Gheorghe I. Brătianu, șeful partidului liberal.

Cartea aceasta era în adevăr mult așteptată. Când s'a anunțat prin zăre apariția ei, cititorii se întrebau nedumeriți — știind că e vorba de un jurnal din timpul războiului — ce ar putea să spună cineva despre războiul pentru întregirea neamului, acum, după aproape douăzeci de ani dela consumarea lui. Și se mai întrebau cititorii, cum va înțelege să scrie acest jurnal tocmai d. Gheorghe I. Brătianu, care e om politic și — cel mult — istoric. Pentru că de scriitorul Gheorghe I. Brătianu n'a fost vorba niciodată până acuma.

Iată, cartea a apărut. E tipărită la „Cultura Națională“, un volum foarte îngrijit, cu o copertă care evoacă anii de sângerare ai țării: pe un fond roșu, munții suri, la poalele cărora se proiectează, în marș obosit, silueta ostașilor cari au rezistat și au biruit în Moldova anulul 1917.

E d. Gheorghe I. Brătianu un scriitor? D-sa nu are pretenția aceasta. Într-o prefață scurtă ne corăziază chiar că jurnalul acesta, scris la o vârstă fragedă, în timpul voluntariatului pe care l-a făcut în anii săngerăsoaselor înțeleștări ale războiului, e dat la tipar numai în urma indemnului unui prieten.

Precauțiile din prefață și excesiva modestie a prezentării cărții au fost de prisos, pentru că d. Gheorghe I. Brătianu a scris o carte în adevăr interesantă și de o netăgăduită valoare literară. E un capitol în această carte — acela al călătoriei în automobil cu Ionel Brătianu dela Florica la București — în care se descrie atitudinea marului bărbat de stat în ajunul declarării războiului și părerile lui despre destinul popoarelor în perspectiva eternă a istoriei. Acest capitol putea fi scris și tipărit și a parte, pentru că valoarea lui specifică constă în descrierea personalității unui om care a intrat în istorie odată cu războiul nostru de întregire. Restul capitolelor — deși toate sunt filele unui jurnal de campanie, cu întâmplările cronol-

gice ale luptelor la care a luat parte voluntarul Gheorghe I. Brătianu — se citesc cu plăcerea cu care s'ar citi un bun roman de război, un roman dintre cele ce au făcut faima altorva scriitori germani și francezi, în timpul războiului sau cu mulți ani după amușirea tunarilor.

Am citit în cartea d-lui Gheorghe I. Brătianu pagini pe cari le-am savurat numai în „Crucile dalemn“ ale lui Roland Dorgés, laureat al premiului Goncourt, ni se pare, pentru această carte de război a sa.

Nimic de prisos în cartea d-lui Gheorghe I. Brătianu. Scenele de groază se alternează cu scene de humor în mod foarte firesc, pentru că dădă războiul modern e tot ce se poate închipui mai grozav, soldatul din tranșee a avut și el parte în refacere măcar, de câteva zile de repaos și de destindere, când s'a trezit în el în mod natural omul de acasă, care, pentru destinderea nervilor, are nevoie de o vorbă de dih, de situații șugubete, de răs pe socoteala lui sau a inamicului. Asemenea scene sunt foarte frecvente în pomenitul roman al lui Roland Dorgés. Dacă în cartea d-lui Gheorghe I. Brătianu ele nu apar decât odată sau de două ori, e pentru că autorul — repetăm — și-a publicat pur și simplu jurnalul de campanie, nu s'a gândit să scrie și n'a avut pretenția că a scris un roman de război.

Pe'nru plăcerea ce ne-a procurat citirea cărții d-lui Gheorghe I. Brătianu, am reprodus în „Ecol“ de azi un capitol din cartea d-sale, pe care o recomandăm tuturor iubitorilor de lectură bună.

George Luca

Cutremure în România

BUCUREȘTI, 5 (SIR). — Observatorul astronomic București precizează că eri, Vineri, au fost înregistrate trei cutremure de pământ la 16°42'36", la 17°20'12" și la 18°21'14".

Cinematograful

Sâmbătă, din cauza interzicerii spectacolelor muzicale, nu se țin reprezentații

CENTRAL

Programul de azi:

Premieră!

Onoapte de nebunie

Irene Zilahy

Reprezentațiile

a orele 5, 7.15 și 9.15 seara
Prețuri normale.

SELECT

(Crucea Roșie)

Programul de azi!

Tarzan cel fără frică

Buster Crabbe

Reprezentațiile

la orele 5, 7.15 și 9.15 seara

Taxele de intrare:

Lei 8, 10, 15 și 20, inclusiv timbrul aviației.

CORSO

Programul de azi!

La orele 5, 7¹/₄ și 9¹/₄

Duminică la orele 11.30 a. m. și la orele 3 p. m.

cu prețuri reduse.

După renumitul roman al lui Molnar Ferenc

Ștengarii

URANIA

Programul de azi:

Premieră!

la orele 5, 7¹/₄ și 9¹/₄.

Păstrează-ți bărbatul

Jean Harlow

Clark Gable

ELISABETA

(Crucea Roșie)

Programul de azi!

Premieră!

Cavalerii străzilor

cu

James Dunn

Boots Mallory

Inceputul la 5, 7¹/₄ și 9¹/₄.
Inceputul în sărbători la ora:

3, 5, 7¹/₄ și 9¹/₄.
Prețurile: 18, 16 și 11 lei inclusiv toate taxele. Matineu lei 8.

O redresare economică și financiară Despre Episcopia de Vârșă

Intensificarea consumațiunii prin reducerea impozitelor și stărpirea evaziunii fiscale

(Urmare din pag. I-a).

Cuvântul „criză” s'a împământat în noi. „Crisa” se datorează faptului că lefurile funcționarilor au trebuit ajustate la jumătate dle ceiaze au fost înaintate vreme, din cauza „crizei” falimentează întreprinderile comerciale și instituțiile bancare și tot din această cauză fabricile și a închid porțile. Nimeni însă n'a căutat să găsească explicația acestor stări de lucruri. Cei indicați — membrii diferitelor guverne și comisii tehnice, — n'au avut timpul necesar, chiar dacă nu le-a lipsit competența din cauza deselor schimbări de regimuri.

Supra-producțiunea și capacitatea de consumație

Căutând cauzele care au dus la actuala stare de lucruri, găsim în primul rând o supra-producțiune față în față cu capacitatea de consumațiune redusă. Tehnica modernă a înălțat brațul de muncă, înlocuindu-l cu mașina. Situația aceasta s'a soldat cu două mari pierderi: șomajul și incapacitatea de contribuțiune fiscală a celor rămași fără ocupație.

În ultimii ani Rusia a contribuit într-o mare măsură la agravarea situației, aruncând pe piață acele fabricate „în serie” care au revoluționat întreaga economie continentală. Fabricatele acestea, prin eficiența lor, au stimulat supra-producțiunea în fiecare stat.

Dar faptul a avut și alte urmări, cel puțin în ceiaze ne privește: România a pierdut multe debușuri — la fel cu celelalte State — din care cauză s'a iscat războiul vamal, cu întreaga serie de restricțiuni impuse de legea contingentării.

De altă parte, România fiind lipsită de-o industrie în naintată, s'a resimțit lipsa materiilor semifabricate, mai ales în ceiaze private, industria textilă, iar șomajul a luat proporții. În consecin-

ță, capacitatea de consumațiune a scăzut sub minimum.

Impozitele

Data fiind conjunctura aceasta a pieții, era fatal ca Statul să ajungă în jenă financiară din cauza incapacității fiscale a contribuabililor. Și în loc de-a se fi căutat stimularea consumațiunii, guvernele perindate la cârmă țării, au recurs — expeditiv — la remedii cari curând s'au dovedit ineficace: majorarea impozitelor, instituirea de impozite noi și reducerea cheltuelilor, mai ales în ceiaze privește lefurile funcționarilor.

Și în afară de impozitele existente s'au mai aplicat o întreagă serie — unele absolut ilegale — și cari sunt încasate sub diferite forme de diferite instituții: primării, camere de comerț, camere agricole, camere de muncă, veterinare, oboare, etc., etc.

Evaziuni fiscale

O altă racilă a finanțelor Statului o constituie evaziunea fiscală, care se practică pe o scară extrem de întinsă. În fiecare zi se descopăr noi fraude fiscale și încă di ncele mai mari. Aceasta se datorează faptului că impozitele sunt prea ridicate și defectuoșităților aparatului nostru fiscal.

Odată cu scăderea consumațiunii, a dispărut și creditul, iar impozitele exagerate au distrus o mare parte din întreprinderile comerciale. Altele, pentru a se putea menține, au recurs la frustrarea fiscalului. Aceasta a fost posibilă din cauza defectuoșității aparatului fiscal și — mai cu seamă — pentru că nu s'au aplicat sancțiuni.

Statul, dacă ar proceda la stărpirea evaziunii fiscale, ar

putea acoperi cel puțin o treime din deficitele bugetare.

Dispar comerțanții români

Și ca o urmare a acestor stări de lucruri, înregistrăm dispariția comerțanților și industriașilor români din orașele ardelen.

După unire s'a încercat înjghebură comerțului românesc pe această graniță. Câteva întreprinderi mici au luat ființă, dar odată cu izbucnirea așa zisei „crize”, au dispărut. Localizând cazul, constatăm că magazinele românești depe străzile Aradului — în strada Mețianu, Eminescu, Piața Catedralei, etc., cari aveau multe firme românești — azi au dispărut. Statul n'a înțeles a sta în ajutorul acestor comerțanți. Le-ar fi putut facilita credite, sau i-ar fi putut avantaja la impunere, așa cum a fost obligat de firmele minoritare să le facă. Procedul acestora a fost simplu. Vă aduceți aminte de cazul „Lomaș”? A frustrat fiscalul ani de-arândul apoi, când s'a descoperit potlogăria, firma a fost amendată din care n'a achitat decât o zeci me, economisind restul. (Așa să tot furi!!!).

Remediul sigur al acestor stări de lucruri ar fi pe de-o parte reducerea impozitelor către Stat, iar pe de altă parte revizuirea impozitelor percepute de instituții și lupta contra evaziunii fiscale, cu ajutorul unui aparat fiscal selecționat și purificat.

În numerile viitoare vom examina situația diferitelor ramuri productive ale țării în legătură cu fiscalitatea excesivă.

R.

Folosiți bateriile „Galvani”

Dar nu numai acestea ne îndreptătesc să cerem jurisdicția Bucureștilor; ci, după cum Patriarhia Karlovecului își menține și azi pe bază de drept și canonic și legal — spun sârbii — jurisdicția asupra celor cinci eparhii și a credincioșilor pravoslavi de peste hotare, din: Zara și Dodecanez, (ambele în Italia), apoi eparhia din Praga și Munkaci (Cehoslovacia) și cea din Buda (Ungaria), ai căror chiriarii participă la Sf. Sobor sub președinția Patriarhului de Karlovec, la fel și noi putem pretinde același drept cu privire la viitoarea Episcopie de Vârșă.

Noi știm că sârbilor le-ar conveni mai bine ca biserica ortodoxă română din țara lor să depindă de Karlovec, pentru că în cazul acesta, planul lor de desnaționalizare — pe care l-au început într-un mod subtil — l-ar putea duce cu mai multă ușurință la îndeplinire.

Ei n'ar pierde aproape nimic, dacă — pe bază de reciprocitate — credincioșii pravoslavi din România ar depinde de Patriarhia din București. Căci numărul lor, față de cel al românilor ortodocși din Banatul Jugoslav (și numai din Banat), este de trei ori mai mic. Și afară de aceasta, în timpul celor 15 ani ce s'au scurs până în prezent, ei n'au stat, ca noi, cu mâinile în sân, ci și-au organizat pe baze solide biserica, precum și celelalte instituțiuni, alimentându-le și înzestrându-le din belșug cu fonduri și toate cele necesare spre a putea rezista cu îndârjire eventualelor pericole ce s'ar ivi spre a le amenința existența. Chit că, despre pericole de acest fel, nici nu poate fi vorba la noi, în țara celor mai mari libertăți din Europa.

Iată pentru ce, pretindem astăzi celor chemați să soluționeze această problemă, să fie cât se poate de atenți și să nu cedeze nimic sârbilor, amăgiți fiind de nu știm ce

considerente ale politicii meschine pe care au adoptat-o sârbii față de noi. Căci ei, în toate ocaziunile de acest fel, sub masca celor mai devotați prieteni, ne-au tras pe șforă.

Dacă dorințele poporului român din Jugoslavia, în ceea ce privește biserica, nu vor putea fi îndeplinite așa după cum sunt ele exprimate în nenumăratele memorii adresate înaltei noastre fețe bisericești, atunci, este de sute de ori mai preferabilă actuala situație.

Căci azi, de bine de rău, se mai păstrează totuși, un pic de legătură spirituală între noi și românii din Banatul jugoslav. Aceasta, natural, aproape numai prin biserică, — pentru că alte căi, după cum am mai scris, ne sunt cu totul tăiate.

Aci este interesul sârbesc, de a ne acapera și unica instituție, prin care se mai menține trează conștiința națională dincolo, căci școala românească la sate, nu mai este speranță să se capete.

Promisiunile ce le-au primit „cu sacul” și iluziile frumoase ce și le-au făurit de când s'a încheiat convenția școlară și până acum, i-au ținut prea mult în amănire pe frații români din Banatul jugoslav.

Azi, ei s'au trezit și și-au dat din nou seama, că nimeni nu le mai poartă grija.

De s'ar ocupa cineva în moșierii de ei, n'ar mai fi lăsați la cheremul tuturor nechemăților, profitori ce și bat joc de dânsii fără să-i ajute cu nimic. (În privința aceasta o să mai scriem cu altă ocaziune).

Ei își dau perfect de bine seama de acest lucru și temându-se să n'o pătească și mai rău pe țărâmul bisericesc decât pe cel școlar. cer ca autoritățile noastre bisericești să cântărească bine cât mai bine, problema ce-o au de rezolvit.

F. Teonțiu

CONTRA-ATACUL

(Urmare din pag. I-a)

adaugă basul adânc. Este în ceasul acesta ceva care răscumpără zile întregi de înfrângere și desnădejde. Și acum, prin colbul subtil al amintirilor, această clipă de izbândă pătrunde, vie și luminosă, ca o rază de soare, glorioasă și argintie.

Am regăsit locul vechiului post de comandă. În răpă, cartușele trase sau azvârlite presară iarba. Iată și ulciorul cu lapte, rămas în trecut, așa cum l-am părăsit; bucuria nevastei din sat, care se plângea ieri seară că i l-am pierdut. Oala această și-a bătut joc de baraj, de trăgători, de mitraliere, de obuze grele; ne-a așteptat cu credință întoarcerea.

Mă opresc în drum lângă un mort. A fost rănit întâi la cap; niște cârpe îi înfășoară fruntea albă, ca de var. Buzele vinete s'au deslipit; e încă tânăr, nici barbă, nici mustăți. Trăsăturile feții sunt regulate și subțiri. Lângă el, în sânge, un album de

de Gheorghe I. Brătianu

muzică: Schubert. La câțiva pași, o scrisoare dintr'un oraș german, un scris subțire, de femeie. Mamă, logodnică, cine știe? Citesc, ca o amară ironie, această frază: „Imi pare așa de bine că ești acum într'un loc mai liniștit...”

Mi se strânge ceva în gât. Da, știu, e un dușman, un năvălitor, țara mea e încălcată, pe acest necunoscut în haine sure l-a răpus apărarea unui neam cotropit de el și de ai săi. Dar nu pot opri vaiul de milă și de înduioșare, care mă cuprinde năvalnic. Acest om a trăit, a simțit, a gândit, a cântat, cum arată filele rupte și prăfuite cari l-au însoțit în adâncimile tainice ale morții. Acestui necunoscut i se deschideau zările largi ale tinereții și ale viitorului; purta în el o energie, o simțire, o minte frumoasă, poate. Iar schița nebună, care a cruțat ciobul de alături, a sfărâmat cântecul acestei vieți, spărucind nemiloasă și

nesimțitoare. Uit că este îmbrăcat în hainele vrăjmașului și nu mai văd decât o lăcomie, un frate de suferință și de jertfă. Și așa vrea, la căpătâiul tinereții secerate, să scriu în praful însângerat vechile versuri, săpate unde va în slova de mormânt, ca o recunoaștere și o mângâiere:

Qui ante diem perit
Sed miles, sed pro Patria

Pretutindeni, trupuri nedesluse s'au prăbușit. În aerul cald al amiezii, se ridică mirosul greu al leșurilor. Câți vor fi pieral în colțul acesta blestemat, de-ai noștri și de-ai lor? Mulți și-au săpat singuri groapa în adăpostul șanțului, iar adăpostul li s'a făcut mormânt. Sângele devine o obsesiune: calci în el la fiecare pas. Pe hărțile risipite, vulturi negri, hrăpăreți, cruci de fier strau călcate în praful înfrângerii. Ridic o gazetă mototolită, e deschid. „Das Deutsche Volk... Poporul german trebuie să-și întindă de parte peste hotare semnele puterii sale. Neamurile celelalte se vor pleca în curând

țării noastre nebiruite”. Iată și o scrisoare, căzută alături: „Viața e grea, Süssstoff ist giftstoff geworden, dulcele s'a făcut otravă. Toate se isprăvesc, numai războiul, nu”.

Gazeta scrie, imperioasă. „Viitorul nostru e sigur, mergem la izbândă desăvârșită, belșugul e cu noi”. Scrisoarea îngână, dureros: „Mă uit cu jale la norii ce pornesc spre noi, lăsând soarele să ne ardă holdele. Ce vom mânca la iarnă?” Veșnică și neschimbată poveste. Minicina oficială a tiparului înăbușe, cu pumn de fier, strigătul de grije și de durere al filelor răzlețe.

Mă întorc, trecând cu băgare de seamă peste morții cari astupă cărarea. Iată și cel de adineauri. L-am lăsat îmbrăcat și încălțat, acum picioarele i s'au descolit. La câțiva pași, unul din tunarii noștri îmi iese înainte, răzând. Mă uit cu mirare la pantalonii noi, de culoare sură, căptușiți cu piele la genunchi, la bocancii grei și ferecați, cari mi se par în același timp noi și cunos-

cuți. Am înțeles: l-a despoiat pe mort. Ceea ce mi s'ar fi părut o impietate, a fost pentru el dreptul firesc al războiului. Și la urma urmei, de ce nu? Bădea Ghiță are și el dreptate. Bădea Ghiță nu e, ca mine, un nou-venit pe câmpul de luptă: a văzut morții noștri semănați prin văile Ardealului, a văzut drumurile retragerii presărate cu trupuri românești. Ce-i pasă lui de Neamțul ăsta, un hoit ca toate hoiturile? de Neamț parșiv! Bine i-a făcut. Pământ a vrut, pământ a găsit. Să se învețe minte... de lifte, să mai umble cu chimicale și mitaluri fără lege. Ce-a căutat în țara noastră? Iar Bădea Ghiță, înjurând satisfăcut printre dinți, și-a însușit hainele cele nouă, în locul zdrențelor sale din refacere. Da! Bădea Ghiță are dreptate: esto învingător și teafăr, celalalt e învins și mort. Să nu ne încurcăm în păinjișul subțire al simțirilor gingașe de acasă. În lupta vieții, suflarea energiei brutale și simple a voinții mărginite dar limpezi, va birui întotdeauna.

Viașia dela Comunitatea de avere

Cum a fost ales președinte al Comunității fericitul Zgaverdia

Delegația permanentă a liberalilor din Severin a hotărât să susțină candidatura d-lui col. Boldea. — Hotărârea aceasta s'a făcut la propunerea d-lui Corneanu. — Și tot d. Corneanu a fost cel care l-a ales... pe d. Zgaverdia. — „Pă ce“ și „ca ce“?

IV.

(Dela corespondentul nostru)

Caransebeș, 4 Ian.

Cum a ajuns d. Zgaverdia președinte al Comunității de avere?

Povestea aceasta e cu tăle și nu-i lipsită nici de o specifică savoare cabotinească. S'o ascultăm.

Colonelul Boldea e candidatul nostru!

Organizația guvernamentală din Severin avea o mie și una de motive să nu-l vrea pe d. Zgaverdia (Zgăvârdia, cum îi zicem noi, caransebeșenii) în fruntea Comunității de avere. E suficient să amintim unul: d. Zgaverdia a fost președinte al comisiei interimare a instituției, în timpul când d. Bornuz a pus în practică cunoscuta pungășie cu bonurile de impozit. Și s'a compromis alături de acest domn Bornuz. Și era socotit contravenient la legământul ce-l făcuseră toți membrii organizației, de a nu se compromite în nici un chip, ca să se poată păstra intact prestigiul liberalilor din Severin. D. Corneanu s'a arătat mai afectat de afacerile d-lui Zgaverdia și spunea peste tot:

— S'a făcut imposibil... Nu mai putem conta pe el la Comunitatea... S'a compromis și ne-a compromis...

În această situație, tot d. Corneanu a fost cel care a venit cu propunerea să fie susținut în alegerile dela Comunitate, pentru președinție, d. col. f. r. Romulus Boldea, fost prefect, un grănicer foarte popular, dar... fruntaș gogist.

— Nu-i nici o piedecă — spunea tot d. Corneanu — să alegem chiar un om din afara partidului, dar cinsti. Cel mult o să-i cerem d-lui Boldea să iscălească o declarație că, odată ales, nu va mai face nici un soi de politică, dedicându-se numai chestiunilor Comunității...

În sensul acesta s'a vorbit într-o delegație permanentă a organizației și în sensul acesta s'a redactat un proces-verbal, ca să fie totul în regulă.

Sărutul lui Iuda... și alegerea d-lui Zgaverdia

D. Corneanu are reputația că n'a fost sincer nici odată în viața d-sale.

N'a fost sincer nici când a venit cu formula alegerii d-lui Boldea.

Nici nu se putea să fie sincer în această chestiune. Il legau prea multe de d. Zgaverdia ca să se poată despărți de d-sa. Lumea din Caransebeș — nu gurile rele, ci oamenii cari, știu ce se petrece la Comunitate — afirmă că d. Corneanu a fost amestecat și în afacerea cu bonurile de impozit și a pus la cale cu d-nii Zgaverdia și Bornuz alte afaceri mari, vânzări de păduri, etc. Cum era să se despartă de ei? Cum era să-l lase din brațe pe d. Zgaverdia?

Neinițiatii s'ar putea întreba atunci: ce interes a avut tocmă d. Corneanu să propună în

delegația permanentă alegerea d-lui Boldea? Propunerea aceasta a fost o manevră ieftină. D. Corneanu a propus acest lucru — dar a lăsat să se antreneze într-o desăvârșire a lui d-nii dr. Titus Popovici și Victor Curușiu, deputatul și prefectul pe cari d-sa nu-i putea snferi, de când i-au atras atenția — discret și respectuos — asupra afacerilor d-lui Zgaverdia. Pe aceștia voia d. Corneanu „să-i distrugă“. Și i-a lăsat să se ostenească pentru alegerea d-lui Boldea, ca d-sa să-i poată injura în gazetele năimite dela București, că vor să aleagă ca președinte „un strein de partid“. Centrul a înțeles însă acest lucru, care de altfel nu era prea complicat, de vreme ce există un proces-verbal al delegației permanente, din care reiese că d. Corneanu și nu altul — l-a propus pe d. Boldea... Lucrul e foarte simplu. Numai d. Corneanu crede că e „Diplomat“.

Merită să fie povestită — pentru savoare ei cabotinească — o scenă dintre d. Corneanu și D. Boldea. Ascultați-o.

D. Boldea, simțind că d. Corneanu l-a susținut numai în faimosul proces-verbal al delegației permanente, iar în realitate lucrează pentru alegerea d-lui Zgaverdia, de care-l legau tot soiul de interese, a simțit nevoia unei întrevederi și a unor explicații. Întrevederea a avut loc. Și încă în casa d-lui Cor-

neanu. Și cu martori. D. Corneanu a vorbit cât a vorbit cu d. Boldea între martori, iar mai târziu l-a chemat pentru confidențe într-o cameră alăturată. Ce i-a vorbit d. Corneanu d-lui Boldea, între patru ochi, despre I. Zgaverdia, și cum l-a asigurat că pe d-sa și nu pe d. Zgaverdia îl susține, nu vrem să arătăm aici, tocmai pentru că scena n'a avut martori. Dar putem arăta un lucru văzut de cei ce se aflau atunci în casa d-lui Corneanu: d-sa a ieșit din camera separată la braț cu d. Boldea, l-a îmbrățișat, l-a sărutat și i-a spus aproape plângând:

— Cum puteai crede, frate Romulus că eu sunt contra ta?...

D-lui Boldea i s'a dat însă sărutul lui Iuda, pentru că la o săptămână după scena aceasta cabotinească, în ziua de 11 Decembrie 1934, delegații comunelor grănicerești, terorizați în acest sens de d. Corneanu, l-au ales ca președinte al Comunității... pe d. Zgăvârdia!

Se spune despre I. Corneanu că este și pervers. Scenele descrise mai sus nu dovedesc ele care acest lucru?

C. S.

P. S. Poimăine despre alegerile dela 11 Decembrie și despre salariul și diurnele d-lui Zgaverdia.

»E plină gazetăria de nechemati« ...

— O constatare a sonetistului Mihai Codreanu —

Cititorii „Ecolui“ cunosc lupta dusă de noi împotriva pseudo-ziaristilor, al căror număr s'a înmulțit în mod înspăimântător în ultimii ani și cari au devenit o adevărată piață socială.

Problema aceasta începe să preocupe tot mai mult lumea intelectuală. Iată ce spune într-o convorbire acordată ziarului Național Nou (Miercuri 2 Ianuarie a. c.) cunoscutul sonetist Mihai Codreanu dela Iași:

„...Altădată, când părinții aveau copii cu cari nu mai puteau face nimic, tineretul alegea cariera armatei; ei... dar timpurile s'au schimbat! Liceul militar și tineretul fuge la teatru și la gazetă. E plină gazetăria de nechemati cari habar n'au de greutatea responsabilității cuvântului scris, cari publică nestânjenți tot ce le trece prin cap“. etc. etc.

Este exact ceea ce a susținut „Ecolui“ în atâtea din campaniile cunoscute cititorilor săi. Nechemati de care vorbește distinsul intelectual iesean sunt grupați la Timișoara într'un așa zis sindicat al ziaristilor profesioniști din Banat — poreclit sindicatul foștilor și viitorilor pușcăriași, din cauza cazierelor celor ce-l formează — sau scot pe cont propriu diverse fițiuci, sprijinite — vai! — de oficialități (cazul condamnatului Rabinovici). Plaga aceasta bântue de prezent țara întreagă, pentru că nechemati s'au constituit și într-o așa zisă fe-

deratie a presei din provincie (din care fac parte și foștii și viitorii pușcăriași dela Timișoara).

Presă cinstită și intelectualii țării au început să se sesizeze și să demaste pericolul.

E semn bun.

Conducătorii administrațiilor publice și politicienii vor deschide și ei ochii cu timpul. Politicienii poate ceva mai târziu, pentru că ei au nevoie de lingușitori — și nu există lingușitor mai vicelan și mai fără rezerve decât pseudo-ziaristul. Vicelșugul pseudo-ziaristului îmbrodează totdeauna prostia politicianului, așa că linguşirea, care e ceva obligator în raporturile dintre politician și ziaristul improvizat, e o industrie foarte rentabilă.

Căutăm corespondenți harnici la Sighet, Satu-Mare, Baia-Mare, Carei, Valea lui Mihai, Marghita, Belin, Tinca, Salonta, Ceica, Beius, Vascau, Hălmaș, Șimand, Clisneiu-Criș, Sântana, Grăniceri, Ineu, Buteeni, Pâncota, Șiria, Lipova, Curtici, Semlac, Seftin, Nădlac, Teiuș, Alba-Iulia, Simeria, Hunedoara, Deva, Hateg, Petroșeni, Brad, Jimbolia, Cernăușul Bănățean, Sănicolaul Mare, Oravita, Bocșa Montană, Reșița, Lugoj, Caransebeș, Orșova și T. Severin.

Ofertele, însoțite de câte o corespondență de probă vor fi adresate la Arad, secretariatul nostru de redacție.

Dilema Ungariei

(Urmare din pag. 1-a).

În străinătate, tot ce Ungaria a clădit după război, s'a surpat, s'a dărâmat așa cum era natural să se întâmple. Cu așa temelie?... Aceasta va ațâța și mai mult neîncrederea și revolva internă...

Și în viața de stat ca în viața personală, egoismul și greșelile isvorite din el, se răsună. Grofii și iau plata lor... Există o singură, înțe-

leaptă și definitivă salvare: aderarea la pactul dela Roma.

E ca și cum unui bețiv s'ar da ocazia ca printr-o șfortare, printr-o renunțare definitivă să intre în rindul oamenilor cinstiți.

Dar apoi să-și vadă de treabă, căci recidiva ar fi din acelea cari nu se pot ierta.

Altfel, rămâne izolată, sau cu Germania. P. Sel.

Politice, — interne

Când se reîntoarce în țară d. Titulescu?

BUCUREȘTI, 5 (SIR). — D. Nicolae Titulescu, ministrul Afacerilor străine, străine, trebuind să fie prezent la 10 Ianuarie la Geneva, nu se va reîntoarce în țară decât după 15 Ianuarie.

Exportul de carne tăiată în Palestina

BUCUREȘTI, 5 (SIR). — D. Schmidt, comisarul palestinian pentru chestiuni agricole a fost primit astăzi, înainte de dejun, în audiență de d. Manolescu-Strunga, ministrul industriei și comerțului.

D. Schmidt a făcut propuneri pentru organizarea exportului nostru în Palestina de carne tăiată ritual, care va fi verificată și ștampilată.

Cota la import pe primul trimestru

BUCUREȘTI, 5 (SIR). — S'a hotărât ca pe întâiul trimestru al anului 1935 să se acorde importatorilor o cotă de 50 la sută față de importul făcut anul trecut.

Revizuirea actualelor impozite

BUCUREȘTI, 5 (SIR). — La ministerul de finanțe se lucrează la revizuirea totală a actualului sistem de impuneri, atențiunea conducătorilor ministerului fiind îndreptată în special asupra impozitelor indirecte. Ele vor fi mărite deasemenea taxele de consumație la articolele de mare consumație și taxele cari se percep pentru anumite servicii publice.

Noile sporiri se vor aplica odată cu intrarea în vigoare a bugetului pe anul 1935.

Prin aceste sporiri se va realiza un plus de venituri de 5—600 milioane lei.

Sosirea d-lui Laval la Roma

ROMA, 5. (Rador). — Vineri la ora 17,05 d. Laval a sosit la Roma. Fe peron trenului a fost așteptat de diferite personalități. Ministrul de externe francez a fost salutat la coborârea din vagon, de d. Mussolini care suridea.

După prezentările protocolare d-nii Laval și Mussolini au părăsit gara cu automobilul, între entuziaste aclamații ale mulțimii care striga: „Trăiască Laval!“, „Trăiască Franța!“

D. Laval a plecat direct la hotel. Seara a părăsit hotelul plecând la ambasada franceză din palatul Farnese. Acolo s'a oferit un dincu intim de către d. Chambrun ambasadorul Franței la Roma.

Al doilea împrumut intern

București, 5 (Rador). — La ministerul de finanțe au început pregătirile necesare lansării celui de al doilea împrumut intern.

Subscriptionia va începe la începutul lui Februarie, durata ei fiind de două până la trei luni, termen în care fiecare creditor al statului să aibe timpul necesar pentru aranjarea creanței sale în vederea subscrierii.

Cât va rămâne la Bădăcin d. Maniu?

BUCUREȘTI, 5 (SIR). — D. Iuliu Maniu va rămâne la Bădăcin până la sfârșitul lunii Ianuarie.

Arestări de național-socialiști în Sarre

Sarrebruck, 5 (Rador). — Ziarul „Arbeiter Zeitung“ de astăzi, anunța că organele poliției descinzând și perchezitionând localul secțiunii național-socialiștilor din Sulzbach, a ugăsit acolo 30 membri ai organizației — veniți în majoritate din Germania — și o mare cantitate de arme.

Armele au fost confiscate iar cei găsiți în club au fost arestați.

Procesul dela Kannas

Kannas, 5 (Rador). — În ședința de ieri a procesului inetnat național-socialiștilor, mai mulți inculpați au recunoscut că au participat la acțiunea subversivă a național-socialiștilor din Klaipea, care era susținută de organizațiunile germane și ținea la deslăpirea acestui teritoriu de Lituania.